

Kung Volmer och hans dotter.

(Efter Martin Kok.)

Fru Helvig är fången på Gurrehus,
hon ser blott de mörka skogar;
när stormen far genom dem med brus,
hon tömmer det bittra hånets krus. -
Kung Volmer sörjer för Tove !

Kung Volmer drar hem ifrån jagtens larm
langs Gurreljöns blanka vågor,
hans öga glänser, hans kind är varm,
men hjertat slår så tungt i hans barm. -
Kung Volmer sörjer för Tove !

Det vållar längtan så djupt i hans sinn'
och aldrig har han lugnt får sofva.
Der elfvor träda i dansen in,
der björnen luftar sitt ludna skinn.
Kung Volmer sörjer för Tove !

"Hon var ju den vänaste mö jeg fann !"
han suckar i dunkla skogar.
"För henne mitt blod i lågor brann,
ej mer fru Helvig jag famna kan !"
Kung Volmer sörjer för Tove !

"Hon jagad' med mig uppå insjöns strand
de rådjur med fina klöfvar!
nu har hon vandrat till grafvens land,
men döden sliter ej kärleksband !"
Kung Volmer sörjer för Tove !

Kung Volmer nu stannar ock ser sig om,
hur sol skiner röd på vågen;
en tolf års flika mot honom kom,
hon neg så vackert för kungen, som
hon hade det lärt af Tove.

Och kungen han Känner en sällsam makt:
den flickan han måste vårda!
så käck hon stod - en sköldmö på vakt -
de bruna lockar i yppig prakt
påminde honom om Tove.

Sin hand gaf han barnet; så glad han var:
"En ridt du med mig får våga !
min fåle som blixten framåt far -
nu stanna vi först - jag vet nog hvar -
så red jag ofta med Tove !"

Han drog henne upp på sin svarta häst
och red genom Gurre skogar:
"Nu sitter du som du tycker bäst,
jag skall dig hålla vid sadeln fäst -
så red jag ofta med Tove !"

Då sade den lilla med kind så varm:
"Nu rida vi hem till hofvet !"
Men kungen utbröt - högt slog hans barm -:
"Nej saknaden bor bland borgens larm,
din fader sørjer för Tove !"

Då sade barnet med glans i sin blick:
"Ja saknad hos kära mamma,
ty trolldomskonster min pappa fick
så lönligt snärja, at bort han gick
til henne till Rügens Tove !"

Derföre min fader, kung stor i Nord,
jag beder dig nu så bönligt:
når vi komma hem til dukadt bord,
skänk då åt min mor ett vänligt ord -
hon är väl så god som Tove !

Med henne jag delar behof så mång' -
se mina kläder så grofva !
Du sjelf ej känner dit barn en gång,
ditt lif, blott vordet en en kärlekssång,
blottyner i gråt för Tove !

Säg, fick du väl sceptret och kronans gull
för blott i längtan att sofva ?
Nej, Danmarks lycka, så underfull,
har kraf på Volmer, och ej den mull,
som gömmer stoftet af Tove !

Da sågs det en blix i kung Volmers blick
- hans fröjd gaf genljud i skogen -:
"Är du det barn, jag med Helvig fick,
som är till själen så djerf och qvick,
skall du till högbords vid hofvet!

Ty kalla mig barnlös vid fyllda krus,
skal ingen nu mera våga,
En arfving' jag har till Danmarks hus -
forvisst så härligt et glädjeraus
mig aldrig blef skänkt af Tova !"

Han tryckte sin dotter i starkan arm:
"Din mor för dig vill jag prisa !"
Med qväll drottning Helvigs kind blef varm
och det var vid egen makas barm
kung Volmer fick bot för Tove !

* * * * *

Martin Koks danske version af digtet har det endnu ikke været muligt at fremskaffe.

Torsdag den 14. maj 2026.